

DIANA BILLER

DOM
DRUHÝCH
ŠANCÍ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu The Widow of Rose House, ktorý vyšiel vo vydavateľstve St. Martin's Griffin, an imprint of St. Martin's Publishing Group, New York 2019, preložila Beata Horná.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

Copyright © 2019 by Diana Biller

All rights reserved

Translation © Beata Horná 2024

Cover Design © Barbara Baloghová 2024

Cover Photo © Ilina Simeonova / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2024

ISBN 978-80-220-2492-1

Pre Tima a Rachel

1

New York City 1. február 1875

Alva Penrose Rensselaerová Websterová strávila v reštaurácii Delmonico's len deväť sekúnd, keď pani Henry Biddingtonová požiadala hlavného čašníka, aby ju vyhodil. Alva to vedela celkom presne, pretože počítala: *raz* – nikto si ju ešte nevšimol; *dva* – ľahostajné pohľady, ktoré zisťovali, kto práve vošiel, sa zaostrili; *tri* – ľudia začali laktami štuchať do susedov; *štyri* – aj si niečo šuškať; *päť* – miestnosťou sa ozývala pobúrená vrava; *šesť* – pani Biddingtonová, rózna sivovlasá ženská a vodkyňa spoločnosti zamávala na čašníka; *osem* – čašník vykročil k jej stolu; *deväť* – pani Biddingtonová rozhorčeným gestom ukázala na Alvu a začala sa rozčuľovať, až sa jej hlas rozliehal po celej miestnosti.

Hoci čašníci na Alvu hľadeli so vzrastajúcou nevôľou, nevšímala si ich. Len trochu zdvihla bradu a nasledovala hlavného čašníka k svojmu stolu. Verila, že jej priezvisko (teda aspoň jedno z nich) má stále dosť veľký cveng, aby ju z reštaurácie Delmonico's hneď nevyhodili. Veď aj čiernym ovciam sa dáva druhá šanca.

Mužovi s bielymi fúzikmi, ktorý na ňu čakal pri stole, bola celá situácia očividne neprijemná, ale keď Alva

k nemu podišla, vstal a zdvorilo sa uklonil. Rovnako ako ostatní páni v reštaurácii, aj on mal na sebe drahý vlnený oblek, no aj keby si nikto nevšimol, že mu celkom nezapadne a že gombíky na ňom sú priveľmi nápadné, hneď každý vedel, že nie je jedným z nich. Vedeli to, pretože newyorská smotánka sa stýkala len so seberovnými.

„Pán Smithson?“ Alva k nemu vystrela ruku. Po takmer nepostrehnuteľnom zaváhaní ju prijal.

„Veľmi ma teší, pani Websterová.“

„Som rada, že sa konečne stretávame osobne.“

Počkal, kým sa usadí, a až potom si opäť sadol. Odkošľal si a v pomykove posunul krištáľový pohár s vodou pred sebou. Do hrude jej narážali vlny z jeho nervozity a mala pocit, že do chrbta sa jej zabodávajú tisíce nožov, ale prinútila sa nevšímať si to. Mohla mu povedať, že to takto dopadne, ale on od začiatku trval na tom, aby sa stretli v reštaurácii a nie v jeho kancelárii, a keďže s ním potrebovala hovoriť, súhlasila.

Opäť sa objavil čašník a zastal po pravici jej spoločníka. Smithson sa už vzchopil natoľko, že sa dokázal sústrediť na jedálny lístok. Alva sa medzitým rozhliadala okolo seba. Všimla si, že zariadenie reštaurácie sa za posledných dvanásť rokov veľmi zmenilo. Teraz každý centimeter stien zdobili zelené tapety s brokátovým vzorom a v kombinácii s tmavozelenými zamatovými závesmi miestnosť pôsobila dosť depresívne. Krištáľové poháre sa v tmenom svetle lúčok ligotali a vzduch bol zahalený dymom. Na stene na opačnom konci miestnosti dominoval obrovský obraz lode zmietanej v rozbúrenom mori.

„Takže, pani Websterová,“ ozval sa Smithson a opäť si odkošľal. „Dúfam, že ste mali príjemnú cestu.“

„Áno, veľmi pokojnú,“ odpovedala. Jej loď pristála pred dvomi dňami a o pár dní vypláva do Francúzska bez nej. Vari už po tisíckrát sa zamyslela, čo to, preboha, robí.

„Určite ste rada, že ste opäť doma, však?“ spýtal sa a bez toho, aby čakal na odpoveď, pokračoval: „My, teda Braeburn a Smithson, sme nesmierne poctení, že ste oslovili práve naše vydavateľstvo.“

Vzhľadom na celkovú atmosféru v reštaurácii boli tie slová pre Alvu ako pohladenie na duši. Usmiala sa naňho. „Kniha *Zásady interiérového dizajnu*, ktorá u vás vyšla, na mňa urobila veľmi dobrý dojem,“ povedala a uchlipla si malý dúšok vody z pohára, aby ukázala ostatným hosťom v miestnosti, že je úplne v pohode, hoci okolo nej stále bzučal namrzený šepot. „Ten nápad, že ste do nej zaradili aj fotografie, sa mi vidí geniálny. To bol vlastne hlavný dôvod, prečo som sa rozhodla pre vás.“

Čašník sa vrátil, aby im nalial víno. Alva kútikom oka sledovala, ako pani Henry Biddingtonová, červená od zlosti, opúšťa reštauráciu a jej sestra a dve dcéry ju poslušne nasledujú. Jedno z dievčat sa cestou letmo pozrelo na Alvu, akoby si chcelo uchmatnúť posledný pohľad na tigra, kým opustí zoologickú záhradu.

„Áno,“ povedal Smithson. „Musím vás však upozorniť, že nie sme celkom presvedčení, že trh uvíta ďalšiu knihu o zariaďovaní domov, keďže kniha pani Bellinghamovej vyšla len nedávno. Hoci... váš uhol pohľadu je prinajmenšom zaujímavý. Už ste ten dom kúpili?“

„Zmluvu som podpísala včera,“ odvetila. Odkedy začali hovoriť o obchode, Smithson sa trochu uvoľnil. Mala pocit, že s výberom vydavateľa mohla dopadnúť horšie. Teraz jej už len zostávalo presvedčiť ho, aby aj on

mal z nej rovnaký pocit. „Rekonštrukčné práce by sa mali začať už budúci týždeň.“

Ten dom bol základ, na ktorom stál celý ten jej bláznivý nápad. Plán bol taký, že kúpi nejakú starú barabizňu, premení ju na výstavný kus moderného dizajnu a celý proces zdokumentuje v knihe, spolu s fotografiami, ilustráciami a všeobecnými radami o dizajne, ktorými sa môže riadiť každý. Keď si predstavila kľúče od svojho nového domu, ktoré ležali na stole v jej hotelovej izbe, obklopovala ich žiara. Boli to mimoriadne metaforické kľúče.

„Kniha *Zásady interiérového dizajnu* je vynikajúca,“ povedala, „ale zameriava sa na veľmi malú, veľmi bohatú vrstvu spoločnosti. A to nevyhnutne obmedzí jej predaj. Ja sa pokúsim pretaviť svoje skúsenosti pri rekonštrukcii Liefdehuisu – tak sa volá ten dom – do nápadov, ktoré by mohli osloviť aj strednú triedu. V tej kategórii je oveľa viac ľudí ako vo vysokých kruhoch a tí ľudia majú dosť peňazí, aby si mohli dovoliť kupovať knihy a investovať do rekonštrukcie domu.“

„A my hľadáme tituly práve pre tento okruh čitateľov,“ povedal a opäť sa pozrel za jej plece, ale tentoraz so zábleskom uznania v očiach.

Práve s týmto zábleskom počítala, keď poslala vydavateľstvu ponuku na svoju knihu. Verila, že si uvedomia, koľko ľudí si kúpi knihu – hocijakú knihu, dokonca aj o vkusnom zariadení bytu, ktorú napísala neslávne známa pani Websterová. Zostávalo jej len dúfať, že niektorí z tých, čo si jej knihu kúpia, ju budú čítať aj potom, keď zistia, že neobsahuje nijaké šteklivé odhalenia. A... aj keby sa len hŕstke z nich páčilo, čo v nej chce po-

vedať, a rešpektovali jej obsah, ak už nie autora, bola by spokojná.

Rozhodla sa, že naňho trochu zatlačí. „Okrem toho, ako iste viete, moja nedávna... publicita... nepochybne zabezpečí, že mojej knihe sa dostane viac než zvyčajná pozornosť.“

„Publicita“ bolo slabé slovo na vyjadrenie tých dvoch rokov, keď ju neustále vláčili po novinách, ale „ukrižovanie“ by bolo asi trochu prisilné.

Smithson prižmúril oči. „Obávam sa, že to nebude práve najpozitívnejšia pozornosť,“ poznamenal. „Bojkoty, protesty, možno dokonca požiare. V zozname máme aj iné tituly, o ktorých uvažujeme.“

Alva sa zhlboka nadýchla. Jej knihu chce vydať – musí ho len trochu postrčiť, aby zdolal tento posledný kopec. „Áno, pravdepodobne to vyvolá istý rozruch,“ súhlasila. „Ale čím viac ľudí kniha pobúri, tým viac sa bude o nej hovoriť a tým viac ľudí si ju bude chcieť kúpiť, aby zistili, čo spôsobilo ten rozruch. Nakoniec, predstavte si, koľko kníh treba na zapálenie vaty.“

Nepatrne mu šklblo kútikmi úst a Alva vedela, že ho už má takmer v hrsti. Keď pred nich čašník položil prvý chod – rybaciú pašétu, zamyslene si prstami prešiel po fúzoch. Alva si do úst vložila malý kúsok a nechala ho premýšľať.

„Ste iná, než som očakával,“ ozval sa zrazu. „Dúfam, že sa neurazíte, keď vám poviem, že s týmto stretnutím som súhlasil hlavne zo zvedavosti. Ale teraz... som veľmi rád, že som to urobil.“

Konečne! Široko sa naňho usmiala a sprisahanecky sa naklonila odpredu. „Aj ja som rada, že ste to urobili, pán

Smithson. Som si istá, že spolu zarobíme pekný balík peňazí.“

„Presne v to dúfam,“ povedal a zdvihol pohár. „Na *Zariadovanie domu krok za krokom od pani Websterovej*.“

„Ach,“ povedala a štrngla si s ním. „Myslela som si... navrhla som vám, aby sa kniha volala *Sprievodca pre dámy*...“

Smithson, ktorý bol zrazu celkom vo svojom živle, si vložil do úst veľký kus paštéty. „Priveľmi rezervované,“ vyhlásil. „Ak máme ťažiť z toho, že ste verejne známa osoba, nevidím dôvod, aby sme to nevyužili. Vaše meno by sa malo objaviť všade, kde to len pôjde.“

Lenže bolo to Alainovo priezvisko, nie jej. Možno keby...

„A čo tak *Alvin sprievodca pre dámy*?“ spýtala sa.

Opäť pokrútil hlavou a odpil si veľký hlt vína. „Ľudia vás poznajú ako pani Websterovú,“ vysvetľoval. „Alva – to môže byť hocikto, ale pani Websterovú, tú škandalóznou vdovu, pozná každý. Takže môžeme prejsť k podrobnostiam zmluvy?“

Vlastne je to jedno, pomyslela si. V názve knihy môže byť Alainovo priezvisko, ale vnútri to bude výlučne jej práca.

V kaviarni bolo dusno a Sama škrtila viazanka. Tú prekliatu vec by si na seba nedal, keby ho k tomu neprinútil Henry, jeho právnik a obchodný partner, a teraz to trpko ľutoval. Cez škáru v ťažkých závesoch sa túžobne zahľadel na svetlá New Yorku a vzdychol si. Niekde tam je jeho laboratórium s veľkými oknami, vynikajúcou cirkuláciou vzduchu a navyše môže v ňom chodiť v nefor-

málnom oblečení. Opatrne si odpil hlt whisky z pohára, ktorý pred neho ktosi položil, a zachmúril sa. Alkohol mal množstvo zaujímavých vlastností, ale nebol si istý, či je chuť jedna z nich.

S tým by určite nesúhlasili jeho spoločníci pri stole – muž s bielymi vlasmi, červenou tvárou a veľkým bruchom, ktorého meno už Sam zabudol, a jeho syn, ktorý bude o dvadsať rokov vyzerať presne ako jeho otec. Ak sa toho vôbec dožije, čo vôbec nebolo isté, súdiac podľa množstva kokteíllov, ktoré do seba od začiatku večere nalial.

Ach, začiatok večere. Sam si naň s nehou spomenul ako na letnú dovolenku kedysi v dávnej minulosti. Vo svojej naivite si myslel, že celá záležitosť nebude trvať viac ako hodinu. Veď aký dlhý čas môžu ľudia stráviť jedením? Vo svojom laboratóriu sa dokázal najesť za pätnásť minút, a to dokonca aj vtedy, keď narýchlo nezhltoľ len kus studeného mäsa s chlebom.

Táto večera však trvala už takmer štyri hodiny. Bolo to trýznivé. Priam neľudské.

„Ak sa dohodneme, mladý muž, čoskoro zistíte, že ste získali množstvo výhod.“ Starý pán mal vo fúzoch... čosi. „Večierky! Každý deň večera v reštaurácii Delmonico's! Plesy! Ponúkame vám oveľa viac než peniaze. Ponúkame vám vstup do vysokej spoločnosti!“

„Čo si, samozrejme, veľmi vážime, pán Denton,“ povedal Henry, „ale obávam sa, že najprv musíme prediskutovať samotnú investíciu...“

Sam im prestal venovať pozornosť. On prišiel so zaujímavým nápadom použiť v lampách kúsky uhlíka na vytvorenie elektrického oblúka a rozhovor o peniazoch mal

na starosti Henry. Pohodlne sa usadil a rozhliadol sa po honosne zariadenej miestnosti. Tmavozelené prostredie ho upokojovalo. Začal premýšľať o tom, aký materiál treba vložiť medzi kúsky uhlíka, aby lampa riadne fungovala. Siahol do vrečka saka, a keď v ňom nenašiel zápisník, zatváril sa zmätene. Zrejme si ho zabudol preložiť z bežného oblečenia do tohto smiešneho spoločenského obleku, do ktorého ho Henry dnes večer navliekol.

„Henry,“ prerušil Dentona staršieho, ktorý práve hovoril o obchodoch s nehnuteľnosťami. „Máš pero?“

Henry z vnútorného vrečka saka vytiahol pero a podal mu ho, dávajúc pozor, aby mu neušlo ani len slovo z rozhovoru. Sam začal hľadať svoj obrúsok, a keď ho našiel ležať na zemi pri svojich nohách, zdvihol ho, na stole ho starostlivo vyrovnal a začal naň kresliť.

„Ehm...“ Denton starší sa nahol ponad stôl a stíšil hlas, mylne sa domnievajúc, ako mnohí pred ním, že Samov nezáujem pramení z nedostatku sluchu. „Vždy je takýto?“

„Aspoň vidíte, ako fungujú géniovia,“ povedal Henry pokojne naučenú frázu. „Ich intelekt chápe svet ináč ako my...“

Sam si ich nevšímal. Možno by sa dali kúsky uhlíka umiestniť nastojato, *takto*, a poistkový drôt pripevniť sem, *takto*... Súhlasne prikývol a oprel sa dozadu, až sa stolička naklonila na zadné nohy, a pohľadom zamyslene prešiel po miestnosti. V celej reštaurácii bola len jediná osoba, ktorá stála za pohľad, preto na ňu opäť uprel zrak.

Nebol jediný, kto na ňu hľadel, čo Sama vôbec nepre-

kvapovalo. Keď pred hodinou – po troch hodinách mučenia – vošla do reštaurácie, celá miestnosť zašumela, akoby niekto pichol do osieho hniezda. A nie div. Bola jednoducho... úžasná.

Tmavé vlasy mala stiahnuté do komplikovaného, pevného uzla. S tým účesom pôsobila elegantne a zároveň trochu nespútane. Tá žena bola plná kontrastov a Sam sa zabával tým, že ich počítal. Na pozadí červených zamatových šiat, jednoduchých a zároveň odvážnych, sa dokonale vynímala jej bledá pokožka. Jej vyrovnaný, takmer strnulý postoj bol v protiklade s ľahkým úsmevom, ktorý k nemu smeroval cez celú miestnosť. A tá rozhodnosť jej brady a hebkosť jej úst... Začal premýšľať, akej farby má oči...

„Nechutné, však?“ ozval sa Denton mladší a nahol sa ponad stôl. Sam sa naňho zarazene pozrel, ale zdalo sa, že otázku naozaj adresuje jemu.

„Čo máte na mysli?“

„Tá ženská. Websterová, či ako sa volá,“ odpovedal Denton mladší. „Mala zostať v Paríži. Tam také ako ona tolerujú.“

Sam sa zamračil a premýšľal, či je dôležité zapojiť sa do tohto rozhovoru, alebo ho môže jednoducho ignorovať a ďalej hľadať na ženu v červených šatách. Práve sa rozhodol pre druhú možnosť, keď sa ozval Denton starší.

„Páni, mrzí ma, že musíte byť svedkom tohto škandálu,“ vyhlásil, ale v jeho očiach prilepených na žene, o ktorej očividne hovorili, nebol ani náznak ľútosti. Vyžarovala z nich túžba. Sam sa ešte viac zamračil a premýšľal, či aj on tak pôsobí.

„O kom to hovoríte?“ spýtal sa Henry zmierlivým tónom.

„O pani Websterovej,“ odpovedal Denton mladší. „Sedí tamto. Tá žena v červených šatách.“

Henry po nej prešiel letným pohľadom. „Kto?“

„Určite ste už počuli o Alve Websterovej,“ odvetil Denton starší. „Veď dokonca aj v Indiane...“

„V Ohiu,“ opravil ho Henry.

„... istotne čítate noviny. Prepierali ju v nich celých osem mesiacov...“

„Možno aj dlhšie...“

„Orgie, lúboštné romániky, aféry, a to všetko ešte predtým, ako zomrel jej manžel. Bohvie, čo robila potom. Počul som...“

„Na čítanie novín nemáme čas,“ prerušil ho Henry náhlivo, aby zabránil Samovi povedať niečo nevhodné. Zboku naňho vrhol pohľad, prísny a zároveň upokojujúci. „Mohli by sme sa vrátiť k tým zmluvám?“

„Počul som, že kúpila to staré sídlo rodiny de Boerovej,“ prerušil ho Denton mladší. To nad riekou.“

Denton starší, ktorý si práve dvíhal pohár k ústam, sa zarazil, položil pohár späť na stôl a zamračil sa. „Liefdehuis?“

Jeho syn prikývol. „Zdá sa, že plánuje zostať v Štátoch,“ poznamenal. „Bohvie prečo. Nemôže predsa počítať s tým, že ju tu ľudia budú obdivovať.“

„Veď presne to práve robíte,“ ozval sa Sam.

„Čože?“ zvolal Denton mladší.

„Áno, práve teraz. Nehovoríte o ničom inom. A očívidne máte z toho veľké potešenie.“ Sam mal zrazu pocit, že tú ženu v červených šatách musí ochraňovať.

Nezaslúži si, aby pri pohľade na ňu tí svetácki Dentonovci slintali, bez ohľadu na to, kým je.

„Pán Denton, tie zmluvy,“ prerušil Henry trápne ticho, ktoré nasledovalo po Samových slovách.

„Ehm... samozrejme.“ Denton starší v pomykove odvrátil pohľad od Sama. „Máme vynikajúce kontakty v New Yorku, vo Filadelfii...“

„Počul som, že v tom dome straší,“ prerušil ho Denton mladší.

Rozhorčenie, ktoré v Samovi narastalo, náhle splaslo. „Straší?“

„Preboha,“ zamrmlal Henry. „Pán Denton, vraveli ste, že máte obchodné kontakty v...“

„Pst,“ zahriakol ho Sam mávnutím ruky.

Zdalo sa, že Denton starší váha medzi potrebou pokračovať v obchodnom rozhovore a túžbou vyrozprávať pikantný príbeh a vyhrala tá druhá možnosť. „Je to dosť krvavá historka,“ povedal.

Henry sa naňho široko usmial. „Naozaj si myslím, že by sme mali dokončiť ten rozhovor o zmluvách...“

Sam sa pozrel na Henryho, potom na Dentona staršieho a prikývol. „Pokračujte.“

„Ehm...“ Starý pán vrhol na Henryho váhavý pohľad. Henry si len povzdychol.

„Ako vidím, profesor Moore sa zaujíma o miestne legendy,“ začal. „Nepoznám všetky podrobnosti. Stalo sa to ešte predtým, ako som sa narodil, hoci pre vás mladíkov je asi ťažko uveriteľné, že taký čas vôbec niekedy existoval.“

„Áno, áno,“ prikývol Sam netrepezlivo. „Tá historka.“

„Takže... povráva sa, že niekedy v dvadsiatych rokoch

– vtedy ešte de Boerovci vlastnili ten dom – rodina usporiadala veľkolepý domáci večierok. V tom čase mali ešte veľmi dobré styky – samozrejme, ďalšia generácia prišla o všetko, pretože boli takí idioti, že celý svoj majetok vložili do Ohio Life, ale to sa stalo až v päťdesiatom siedmom. Skrátka... na víkend pozvali do svojho domu celú newyorskú smotánku. Mal to byť večierok desaťročia.“

Čašník im priniesol ďalšie nápoje a zdvorilo sa spýtal, ako im chutilo. Sam otočil obrúsok a začal si písať poznámky.

Denton si odpil veľký hlt whisky. „Kde som to skončil?“

„Večierok desaťročia,“ zopakoval Sam.

„Správne. V piatok večer, keď už dorazili všetci hostia a zišli sa dolu v hale, zistili, že všetky dvere v dome sú zamknuté. Boli v pasci. Nemohli sa dostať von.“

„Pretože na prízemí neboli žiadne okná,“ zamrmlal Henry do pohára s vodou. Sam sa naňho zamračil.

„Začali panikáriť, a kým si to všimli, z vrchného poschodia sa začal valiť dym. Zrazu sa tam objavil muž so sekerou v ruke. Ako sa ukázalo, bol to extrémista z neďalekého mesta, ktorý si vzal do hlavy, že aristokraciu treba popraviť, presne tak ako to urobili vo Francúzsku pred niekoľkými desaťročiami.“

Odpil si ďalší hlt a dramaticky položil pohár na stôl. „V tú noc zavraždil troch ľudí,“ pokračoval. „Kým sám nezomrel. Sluhovia vyviedli rodinu von cez suterén a zamkli za ním dvere, takže v pasci sa ocitol on. Nakoniec zho-rel zaživa. Povráva sa, že stále blúdi po chodbách Liefdehuisu a hľadá ďalších aristokratov, aby ich skántril.“

Keď si Sam všetko zapísal, prikývol. „Klasika,“ pove-

dal. „Príbeh má tradičnú zápletku. Mŕtvy vrah, hladný po krvi. Výborné.“

„Vskutku zaujímavý príbeh, pán Denton,“ prisvedčil Henry. „Po tejto príjemnej prestávke by sme sa mohli vrátiť k...“

„Vraveli ste, že teraz ten dom vlastní pani Websterová?“ spýtal sa Sam a vstal. „Aká šťastná náhoda.“

„Áno,“ súhlasil starý pán. „Hoci nikto v ňom nevydržal dlhšie ako... profesor Moore...“

Sam bol už niekoľko krokov od stola, keď ho Henry zastavil.

„Sam, nerob to. Teraz na to nie je vhodný čas.“

„Hlúposť,“ namietol Sam, celkom oprávnene. Henrymu občas chýbala fantázia, ale jeho schopnosť doviesť obchodné a administratívne záležitosti do úspešného konca tento nedostatok viac než nahrádzala. „Takúto príležitosť si predsa nemôžem dať ujsť. Tá žena práve kúpila dom s prekvapujúco súčasným príbehom o duchovi – kedy si naposledy počul taký, ktorý vznikol len pred päťdesiatimi rokmi? Konečne si budem môcť overiť všetky svoje teórie v praxi.“

„Pošli jej list,“ navrhol mu Henry miernym tónom, keď ho viedol späť k stolu. „Predstavíš sa, predostrieš jej svoj návrh a napíšeš jej, koľko si ochotný zaplatiť. Nemôžeš tú úbohú ženu prepadnúť uprostred reštaurácie. Tak sa to predsa nerobí.“

Sam sa opäť pozrel na ženu a nechotne si priznal, že jeho vedecké teórie o posmrtnom živote sú len spolovice dôvodom, prečo ju chce osloviť. Práve sa chystal prijať Henryho argumenty, keď žena a jej spoločník vstali od stola a zamierili k východu.

„Aha!“ zvolal. „Vidíš? Už nie je uprostred reštaurácie!“ Otočil sa a rozbehol sa za ňou.

Alva zastala na chodníku a vífazoslávne si vydýchla. Hodiny práve odbili desiatu – podľa newyorských štandardov sa večer práve len začínal.

Obklopovali ju muži v elegantných oblekoch, ktorí sprevádzali ženy zahalené v drahých kožuchoch a ovešané diamantmi. Cesta len niekoľko metrov od nej bola plná kočov. Cítila vôňu mesta: vlhkú hmlu, sladkastú vôňu parfumov, ostrý zápach odpadkov a konského trusu. Chýbal jej New York?

Nebola si istá, ale vedela, že už teraz jej chýbajú strmé, kľukaté uličky Montmartru. Lenže odteraz je jej budúcnosťou Amerika, rovnako ako aj minulosťou. Pociť víťazstva jej na okamih zatienila spomienka na tenkú obálku vo vrecku, niekoľko strohých riadkov od matkinej tajomníčky, ktorými jej poďakovala za záujem a oznámila jej, že pani Rensselaerová sa s ňou, žiaľ, nebude môcť stretnúť. Ako Alva poznala svoju matku, ktorá pravdepodobne v tej chvíli večerala so svojim manželom a najmenej dvanástimi najbližšími priateľmi len o niekoľko blokov ďalej, naozaj cíti ľútosť, ale z toho, že ju vôbec porodila.

Dvere reštaurácie sa otvorili. Alva sa prebrala z myšlienok a zamávala na poslíka, aby jej zavolał drožku.

„Prepáčte,“ ozval sa za ňou hlboký mužský hlas. „Pani Websterová?“

Panebože! To skutočne nemôže ani na okamih zastať bez toho, aby bol nejaký namyslený donchuan presvedčený, že čaká práve naňho? Za tých sedemdesiatdva ho-

dín, čo sa vrátila do Štátov, dostala už jedenásť návrhov, dva dokonca od priateľov jej otca.

Obzrela sa cez plece na muža. Hoci stál v tieni, zdal sa jej mimoriadne vysoký. „Nepoznám vás,“ povedala bez záujmu. „Vráťte sa domov k manželke.“

„Nemám manželku,“ namietol muž. Keď váhovo vykročil z tieňa, Alva nadvihla obočie. Hoci mal na sebe oblek a viazanku, pôsobil skôr ako nádenník než ako niekto, kto práve dovečeral v reštaurácii Delmonico's. Navyše ten oblek vyzeral, akoby ho ušili pre niekoho, kto je o desať centimetrov nižší a má o desať centimetrov užšie plecia. „Musím mať manželku, aby som sa s vami mohol rozprávať? Alebo potrebujete gardedámu? Ak áno, mám matku, ale tá žije v Ohio.“

Alva prekvapene zažmurkala. „Väčšiu hlúposť ste si nevedeli vymyslieť?“ spýtala sa. „Nie som muž, ale podľa mňa nie je celkom bežné v tejto situácii spomínať svoju matku.“

V rozpakoch na seba mlčky hľadeli. Až teraz si všimla, že je celkom príťažlivý. Takto si vždy predstavovala hrdinov z príbehov o divokom západe: bol vysoký, mal široké plecia, výrazný nos a hranatú bradu. Ale zišlo by sa mu, keby si do zoznamu ľudí, ktorých musí nutne navštíviť, okrem krajčírca pridal aj holiča. Vlastne keďže mu strapaté plavé vlasy padali do očí, mal by začať práve ním.

„Myslím, že ide o nedorozumenie,“ ozval sa nakoniec. „Asi by som sa vám mal predstaviť. Som profesor Samuel Moore.“

Vystrel k nej ruku. Letmo sa na ňu pozrela, potom si ho premerala od hlavy po päty, ale ruku mu nepodala. Venoval jej rozpačitý úsmev, akoby urobila niečo chytré.